

УДК 378.147.091.33-001.895

Д.М. Луп'як
м. Вінниця, Україна

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ТЕХНОЛОГІЙ У СИСТЕМІ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ

Постановка проблеми. Однією з основних вимог до вищої освіти є вимога, що включає в себе уявлення про те, якою має бути сучасна людини, людина-професіонал, яке її призначення та роль у суспільстві, яке замовлення на її освіту, які очікування від освіти у самої людини, суспільства. Освіта все більше орієнтується на «вільний розвиток», високу культуру, творчу ініціативу, самостійність, мобільність майбутніх фахівців, що вимагає якісно нового підходу до формування сучасного педагога, що буде визначатися рівнем сформованості у нього компетентності та компетенцій.

Головним завданням нових освітніх реформ є підготовка успішної, самодостатньої, професійно компетентної, а головне творчої особистості.

Вирішенню цієї проблеми сприяє активне впровадження в навчальний процес інноваційних технологій навчання, адже традиційні методи не можуть повною мірою активізувати пізнавальний інтерес та розвивати творчі здібності студентів. Інновації властиві будь-якій професійній діяльності людини і тому природно стають предметом вивчення, аналізу й упровадження. Головним суб'єктом педагогічної інноватики виступає вчитель. Він як професіонал не лише має орієнтуватися в освітніх інноваціях та застосовувати їх у своїй роботі, володіти різними технологіями викладання свого предмету, а й бути здатним як творча особистість до самореалізації в діяльності та самостійного інноваційного пошуку [5, с. 6].

Вирішення цієї мети неможливе без підготовки майбутніх педагогів здатних до свідомого використання інноваційних методів, форм, засобів і технологій навчання.

Аналіз досліджень та публікацій. Питання розробки та впровадження освітніх і педагогічних технологій навчання й виховання в цілому розглядали В. Боголюбов, М. Горчакова-Сибірська, В. Гузєєв, І. Зязюн, Т. Назарова, А. Нісімчук, А. Савельєв, Г. Селевко, В. Сластьонін, І. Смолюк та ін. Безпосередньо технології навчання у вищих навчальних закладах різного рівня вивчали В. Безпалько, В. Бондар, Г. Бордовський, О. Гаврилюк, О. Долженко, В. Євдокимов, В. Извозчиков, М. Кларін, О. Коваленко, Н. Корсунська, О. Околєлов, І. Прокопенко, А. Слободянюк, О. Філатов, Д. Чернилевський, Ф. Янушкевич.

В останні роки активізувалися дослідження з педагогічної інноватики. Авторами досліджень інноваційні процеси в освіті вивчаються у трьох основних аспектах: соціально-економічному, психолого-педагогічному та організаційно-управлінському. Зокрема, серед учених, які вели дослідження у цьому напрямі, слід відзначити праці К. Ангеловскі, М. Артюшиної, Л. Буркової, Л. Ващенко, І. Гавриш, Л. Даниленко, І. Дичківської, В. Докучаєвої, О. Іваницького, М. Кларіна, О. Попової, Л. Подимової, А. Пригожина, В. Сластьоніна, А. Хуторського.

Особливості застосування сучасних інноваційних технологій у навчальному процесі розкрито у наукових працях І. Богданової, Н. Богомоллової, Д. Кавтрадзе, Е. Михайлова, В. Матірко, В. Полякова, Ю. Ткаченко, О. Сидоренко, А. Смолкіна.

Загальні основи інноваційної педагогічної діяльності, сутність інноваційних педагогічних технологій та етапи інноваційної діяльності вчителя технологічної освіти обґрунтовані у працях В. Гетта, Р. Гуревича, О. Коберника, М. Палегайченко, А. Терещука, Г. Терещука, С. Ящука та ін. [5].

Проблема впровадження інновацій в освіті певною мірою пов'язана з відсутністю єдиного погляду на поняття педагогічної інновації та інноваційної діяльності педагога. Зокрема, інновацію розглядають як процес створення і використання нового досвіду, що пов'язаний зі

змінами у соціально-освітній сфері (А. Пригожин); як перетворення і зміни в образі діяльності, стилі мислення педагога, створення цілісної концепції, що лежить в основі загальної системи навчально-виховної роботи (К. Ангеловські, М. Кларін); як фактор стимулювання професійної активності вчителів (Т. Браже); розповсюдження новацій (М. Лапін, М. Поташник); як результату інноваційного процесу (В. Паламарчук) [2, с. 6].

Серед різноманіття означень інноваційної діяльності ми притримуємось позиції М. Артюшиної, яка розглядає інноваційну діяльність як особливий вид діяльності людини, спрямований на оновлення й удосконалення певної системи, забезпечення її прогресивного розвитку [1, с. 126-135].

Мета статті — розкрити особливості інноваційної діяльності майбутніх учителів технологій у професійно-практичній підготовці в системі педагогічної освіти.

Виклад основного матеріалу. В умовах державотворення в Україні, яка стала на шлях демократизації, відкритості та гуманістичних орієнтацій, поряд з питаннями про суспільний устрій, ключовими стають проблеми пошуку національної ідеї, ціннісних орієнтирів, виховного ідеалу, нових тенденцій у освіті. Модернізація шкільної освіти на засадах гуманістично-інноваційної парадигми об'єднує в інноваційний рух оновлення традицій, здобутки державних реформ, інноваційні ідеї та досвід сучасних педагогів-практиків.

Сучасність вимагає від майбутніх педагогів знань тенденцій інноваційних змін у системі сучасної освіти, відмінностей традиційної, розвивальної й особистісно орієнтованої систем освіти; компетентнісного підходу; розуміння суті педагогічних технологій, знання інтерактивних форм та методів навчання, критеріїв технологічності; оволодіння технологіями проектування, діагностування, створення оптимальної авторської методичної системи; розвинутих дидактичних рефлексивних, діагностичних умінь; уміння аналізувати й оцінювати свій індивідуальний стиль.

Перехід до компетентнісного підходу у вищій освіті, як зазначає А. Вербицький, вимагає суттєвих змін в усіх ланках педагогічної системи, а саме: у цінностях, меті і результатах освіти (від засвоєння системи знань, умінь і навичок — до формування базових соціальних і предметних компетенцій сучасного фахівця); у змісті освіти (від дисциплінарно розкиданої абстрактної теоретичної інформації — до системної зорієнтовуючої основи компетентних практичних дій і вчинків); у педагогічній діяльності викладача (від монологічного викладу — до педагогіки творчої співпраці і діалогу викладача і студента); у технологічному забезпеченні освітнього процесу (від традиційних «повідомляючих» методів — до інноваційних педагогічних технологій) [3, с. 36].

Одним зі шляхів модернізації освітньої системи України постає упровадження в навчальний процес ВНЗ інноваційних педагогічних технологій і методів. Інновації (італ. *innovazione* — новизна, нововведення) — нові форми організації діяльності й управління, нові види технологій, які охоплюють різні сфери життєдіяльності людства.

Суть інновацій, як вважає В. Паламарчук, «полягає у створенні нового продукту діяльності людини, що має суспільну значущість та узагальнено характеризується двома ознаками: перетворенням явищ, речей, процесів або інших образів; новизною, оригінальністю продукту діяльності» [7, с. 59].

Педагогічну інновацію розглядають як особливу форму педагогічної діяльності і мислення, які спрямовані на організацію нововведень в освітньому просторі, або як процес створення, упровадження і поширення нового в освіті [4].

У межах педагогічної інноватики формується відповідний термінологічний апарат, до складу якого входять поняття «інноваційний процес», «інноваційна діяльність», «інноваційна політика», «інноваційний потенціал», «інноваційне середовище» тощо.

Інноваційний процес в освіті — це сукупність послідовних, цілеспрямованих дій, спрямованих на її оновлення, модифікацію мети, змісту, організації, форм і методів навчання та виховання, адаптації навчального процесу до нових суспільно-історичних умов. Він полягає у

розробці й реалізації результатів науково-технічних досліджень у вигляді нових технологій навчання, нового продукту або нового технологічного процесу.

Розвиток інноваційних процесів у освіті на сучасному етапі є об'єктивною закономірністю, що зумовлюється: інтенсивним розвитком інформаційних технологій у всіх сферах людського буття; оновленням змісту філософії сучасної освіти, центром якої став загальнолюдський цілісний аспект; гуманістично зорієнтованим характером взаємодії учасників навчально-виховного процесу; необхідністю підвищення рівня активності та відповідальності педагога за власну професійну діяльність, спрямовану на формування творчої особистості вихованця, готовності до сприйняття та активної діяльності у нових соціально-економічних умовах. У зв'язку з цим винятково важливого значення набуває інноваційна діяльність педагога.

Інноваційна педагогічна діяльність як особливий вид творчої діяльності спрямована на оновлення системи освіти. Вона є результатом активності людини не стільки у пристосуванні до зовнішнього середовища, скільки у зміні його відповідно до особистих і суспільних потреб та інтересів.

Продуктами інноваційної педагогічної діяльності є нововведення, що позитивно змінюють систему освіти, визначають її розвиток і характеризуються як нові чи вдосконалені.

Педагогічна діяльність завжди орієнтується на певний зміст, тобто на компетентності та компетенції, які слід здобути у процесі навчання, та на якості особистості, які необхідно виховати. Інноваційна педагогічна діяльність майбутнього вчителя технологій є одним із видів продуктивної діяльності. Серед її обов'язкових компонентів особливу роль відіграє творчість студента. Провідною формою і важливою складовою інноваційної педагогічної діяльності є експеримент, результати якого збагачують новими знаннями про навчально-виховний процес, дають змогу переконатися на підставі педагогічних, науково-дослідної та асистентської практик в ефективності нових ідей і технологій.

За змістом і функціональністю педагогічний експеримент може бути навчальним, дидактичним, науково-дослідним. Загалом експеримент у галузі освіти тлумачиться як метод пізнання, за допомогою якого в природних або штучно створених, контрольованих і керованих умовах досліджується педагогічне явище, триває пошук нового, ефективнішого способу розв'язання педагогічної проблеми; метод дослідження, що передбачає виокремлення суттєвих факторів, які впливають на результати педагогічної діяльності, дає змогу варіювати ними задля досягнення оптимальних результатів.

Метою педагогічного експерименту є перевірка ефективності різних педагогічних впливів, тобто змісту, методів, прийомів, форм організації навчальної та виховної роботи. Він дає змогу встановити причинний зв'язок між педагогічними впливами та їх результатами (опануванням знань, умінь, розвитком здібностей, формуванням навичок поведінки тощо).

У педагогічній практиці часто невинновдано ототожнюють із поняттям «експеримент» близькі за змістом поняття «пошук», «пошукова робота», «дослід», «дослідно-експериментальна робота», «дослідницька робота», «власне експеримент», які означають фрагмент «власне експерименту». Насправді, чим більше в педагогічній діяльності нового, інноваційного, тим ближча вона до власне експериментальної роботи, чим більше в ній відтворення, хоч і в нових умовах, відомих методів, прийомів, технологій тощо, тим ближча вона до дослідної роботи. Окрім того, експеримент повинен бути належно організований.

Особливим видом педагогічного експерименту є інноваційний педагогічний експеримент.

Інноваційний педагогічний експеримент — метод дослідницько-педагогічної діяльності, який передбачає істотні зміни у змісті, формах і методах роботи з метою підвищення їх ефективності.

Як і в інших сферах діяльності, інноваційний педагогічний експеримент виконує не тільки оцінну, а й прагматичну (вивчення умов упровадження новацій) та прогностичну (визначення перспектив розвитку нововведення) функції. Його структура аналогічна структурі наукового експерименту, до якої належать:

- об'єкт і предмет дослідження;

- формулювання мети експерименту;
- визначення завдань і гіпотези експерименту;
- розроблення і вибір конкретних методик і методів дослідження;
- експертиза програми дослідження та етапи проведення експерименту.

Інноваційний педагогічний експеримент є важливим чинником інноваційної освіти, яка головною метою визначає формування в майбутнього учителя технологій дослідницької позиції, виховання у нього ставлення до суспільства як до творчо-пошукового середовища у процесі виконання науково-дослідницьких (курсівих, дипломних) робіт.

Для майбутніх фахівців, які працюють в інноваційному режимі, важливе значення має вивчення педагогічного досвіду під час проходження різних видів практик, як джерела інноваційної діяльності. Особливий інтерес вони виявляють до таких його різновидів, як передовий і новаторський педагогічний досвід.

Передовий педагогічний досвід — навчально-виховна, організаційно-педагогічна діяльність, у процесі якої стабільні позитивні результати у розв'язанні актуальних педагогічних проблем забезпечуються використанням оригінальних форм, методів, прийомів, засобів навчання та виховання, нових освітніх систем або інтеграції традиційних форм, методів, прийомів і засобів.

Головними критеріями передового педагогічного досвіду є:

- актуальність — відповідність досвіду найважливішим на певному етапі проблемам навчання і виховання;
- новизна — наявність у теорії та практиці раніше невідомих знань, форм і методів діяльності. Вона властива не тільки науковим відкриттям, а й раціоналізації окремих аспектів педагогічної діяльності;
- результативність — підвищення рівня розвитку дітей у процесі застосування конкретного досвіду, оптимальне використання учителем і дітьми сил і часу для досягнення результату;
- стабільність — використання досвіду в діяльності інших педагогів протягом тривалого часу;
- раціональність — досягнення високих результатів за розумної інтенсифікації зусиль, засобів і використання часу;
- перспективність — можливість творчого наслідування досвіду іншими педагогами.

Передовий педагогічний досвід, маючи багато спільного з новаторським досвідом, суттєво відрізняється від нього.

Новаторський педагогічний досвід — породжена радикально новою педагогічною ідеєю навчально-виховна, організаційно-педагогічна діяльність.

Залежно від змісту і конкретних результатів виокремлюють такі його види:

- дослідницький педагогічний досвід (суть його полягає в отриманні оригінальних даних, нерідко відкриттів завдяки використанню пошуку);
- раціоналізаторський педагогічний досвід (його метою є вдосконалення практики навчання і виховання на основі використання творчих ідей).

Як правило, новаторський педагогічний досвід є результатом творчого пошуку, реалізації оригінальних, смислових педагогічних ідей. Певний потенціал перспективних ідей, які збагачують педагогічну практику, містить зразковий (репродуктивний) педагогічний досвід.

Зразковий (репродуктивний) педагогічний досвід — навчально-виховна, організаційно-педагогічна діяльність, яка забезпечує ефективне і якісне розв'язання завдань навчання і виховання.

Залежно від того, хто є автором чи носієм досвіду (окремий педагог, група вчителів, методичне об'єднання працівників освітніх закладів району, міста, області та ін.), його класифікують як колективний, груповий або індивідуальний.

Майбутні вчителі технологій мають усвідомити, що педагогічний досвід, будучи продуктом творчого пошуку, експерименту педагогів-новаторів, за певних умов може стати

унікальним надбанням усієї навчально-виховної системи. Відбувається це у процесі реалізації технології впровадження в освітню практику досягнень педагогічної науки та передового педагогічного досвіду. Цілеспрямованість, системність цієї роботи забезпечує система моделювання (створення) передового педагогічного досвіду. Цей процес охоплює чотири етапи:

1. *Процес моделювання.* Науково обґрунтоване моделювання передового педагогічного досвіду передбачає діяльність учених-педагогів, працівників управління освітою, керівників освітніх закладів і методичних служб. На цьому етапі вчені-педагоги, працівники органів управління освітою, керівники навчальних закладів і методичних служб організовують спільну діяльність щодо створення певної теоретичної моделі передового педагогічного досвіду, яка, окрім педагогічної новизни, враховувала б відповідні морально-психологічні, науково-теоретичні, науково-методичні, правові фактори. Основними компонентами цього процесу є:

- визначення мети і завдання створюваного досвіду;
- аналіз науково-теоретичних джерел та актуальної практики;
- визначення об'єкта;
- розроблення структури моделі досвіду, плану і методики впровадження, системи аналізу і контролю тощо.

На цьому етапі важливо з'ясувати суть, мету проектного досвіду, особливості проблем, які доведеться вирішувати, обсяг і терміни відповідних робіт.

2. *Формування моделі досвіду.* Особливістю цього етапу є створення за допомогою понять, схем, рекомендацій, алгоритму дій системи засобів педагогічної, управлінської, науково-методичної діяльності або окремих її елементів. Як правило, до структурних компонентів цієї системи належать:

- обґрунтування актуальності досвіду;
- теоретична база досвіду;
- провідна ідея досвіду;
- технологія досвіду;
- прогнозовані результати.

Наслідком такої роботи є бачення цілісної картини модельованого досвіду, а також теоретичне визначення його ефективності.

3. *Створення досвіду.* На цьому етапі теоретичні положення моделі трансформуються в реальну педагогічну діяльність. Він найскладніший і найтриваліший, найчастіше розгортається за такою схемою:

- освоєння працівниками теоретичних знань для оволодіння новими засобами роботи;
- застосування заданих способів діяльності;
- коригування діяльності учасників;
- виявлення специфічних засобів реалізації завдань;
- експертна оцінка досвіду.

На завершенні етапу створення педагогічний досвід постає як цілісний, самодостатній феномен, аналіз і оцінка якого є передумовою для висновків про доцільність упровадження в педагогічну практику.

4. *Упровадження в педагогічну практику створеного досвіду.* Відбувається воно у процесі реалізації системи науково-методичних і організаційних заходів, які забезпечують використання досвіду в масовій педагогічній практиці. Для цього важливо мати опис створеного досвіду і рекомендації щодо його впровадження.

Інноваційна педагогічна діяльність структурно охоплює зовнішні (мета, засоби досягнення, об'єкт впливу, суб'єкт діяльності, результат) і внутрішні (мотивація, зміст, операції) компоненти. Як і будь-яка педагогічна діяльність, вона виконує гностичну (пізнавальну), проектувальну (перспективне планування завдань і способів їх розв'язання), конструктивну (співпраця педагога і вихованців), комунікативну (взаємодія педагога з учнями, колегами), організаторську (поетапність дій педагога і вихованців) функції.

Головними особливостями інноваційної педагогічної діяльності є особистісний підхід (спрямованість на особистість, гуманістична природа), творчий, дослідно-експериментальний характер, стійка мотивованість на пошук нового в організації навчально-виховного процесу.

Включення педагога в інноваційну діяльність може бути наслідком дії різноманітних чинників. Часто до неї спонукає їх невдоволеність методиками, результатами особистої праці, освоєння нових знань, особливо у суміжних сферах, осмислення і якісно нове бачення особистої життєвої місії, іноді — творче осяяння, яке, як правило, є результатом тривалого пошуку й аналізу здобутого на цьому шляху. Певною мірою ефективний і зовнішній організаційний вплив, тобто цілеспрямоване використання різноманітних форм залучення педагога до інноваційної діяльності, до яких належать:

- організація постійно діючого наукового семінару з найактуальніших проблем, над якими працюють педагоги навчального закладу;
- стажування педагогів при науково-дослідних інститутах і вищих навчальних закладах;
- педагогічні ради, «круглі столи», дискусії;
- ділові, евристичні ігри з генерування нових педагогічних ідей;
- творча діяльність педагогів у методичних об'єднаннях;
- участь у науково-практичних конференціях;
- узагальнення власного досвіду і досвіду своїх колег;
- заняття на спеціальних курсах підвищення кваліфікації;
- самостійна дослідницька, творча робота над темою, проблемою;
- участь у колективній експериментально-дослідницькій роботі у межах спільної проблеми, над якою працюють педагоги навчального закладу.

Рушійною силою інноваційної діяльності є педагог як творча особистість, оскільки суб'єктивний чинник є вирішальним під час пошуку, розробки, впровадження і поширення нових ідей. Творчий викладач, учитель, вихователь має широкі можливості і необмежене поле для інноваційної діяльності, оскільки на практиці може експериментувати і переконуватися в ефективності методик навчання, коригувати їх, здійснювати докладну структурування досліджень навчально-виховного процесу, пропонувати нові технології та методи навчання. Основна умова такої діяльності — інноваційний потенціал педагога.

Інноваційний потенціал педагога — сукупність соціокультурних і творчих характеристик особистості педагога, який виявляє готовність удосконалювати педагогічну діяльність, наявність внутрішніх засобів та методів, здатних забезпечити цю готовність (Д. Мазоха, Н. Опанасенко) [8].

Наявність інноваційного потенціалу педагога визначають наступні чинники:

- творча здатність генерувати нові ідеї;
- високий культурно-естетичний рівень, освіченість, інтелектуальна глибина і різнобічність інтересів;
- відкритість особистості педагога новому і сприйняття різних ідей, думок, поглядів, концепцій, що базується на толерантності особистості, гнучкості та широті мислення [9].

Виокремимо критерії готовності викладача вищої школи до інноваційної педагогічної діяльності:

- усвідомлення необхідності інноваційної діяльності;
- готовність до творчої діяльності щодо нововведень у ВНЗ;
- упевненість у тому, що зусилля, спрямовані на нововведення, матимуть позитивний результат;
- узгодженість особистих цілей з інноваційною діяльністю;
- готовність до подолання творчих невдач;
- органічність поєднання інноваційної діяльності, особистої, фахової та педагогічної культури;
- рівень психолого-педагогічної та методичної готовності до інноваційної діяльності;

- позитивне сприйняття, переосмислення свого минулого досвіду і його залучення до розробки інновації;
- здатність до фахової рефлексії.

Процес упровадження педагогічних інновацій, творчий пошук суттєво залежать від морально-психологічного клімату у науково-педагогічному колективі ВНЗ, матеріально-технічних, санітарно-гігієнічних та естетичних умов праці. В організації інноваційних пошуків важливим є вибір актуальної науково-педагогічної теми, чітке формулювання мети і завдань творчої діяльності як усього колективу, так і кожного педагога зокрема, оптимальний розподіл і корпоративна праця.

Процес упровадження інновацій доцільно розподілити на основні етапи, врахувавши теоретичну та практичну підготовку викладачів. На підставі всебічного аналізу необхідно своєчасно коригувати темп та зміст оновлення педагогічного процесу, накреслюючи нові перспективи роботи.

Слід подбати про науково-методичне обґрунтування інновацій, залучення до їх упровадження авторитетних, творчих педагогів, які можуть подолати супротив педагогічної спільноти. У таких випадках необхідним є створення спеціальних груп кваліфікованих, творчих, ініціативних викладачів, які візьмуть на себе відповідальність щодо аналізу та апробації передового досвіду, систематичного відбору ефективних ідей, технологій, концепцій, які можуть бути упровадженими в педагогічну практику. Такий підхід дає змогу об'єднати зусилля авторів педагогічних нововведень із зорієнтованими на інноваційну діяльність педагогами, створити сприятливе *інноваційне середовище*, спрямоване на реалізацію стратегічних цілей і завдань розвитку освіти згідно з основними положеннями Болонської декларації.

Як стверджує В. Химинець, тільки інноваційна за своєю сутністю освіта може виховати людину, яка живе за сучасними інноваційними законами глобалізації, є всебічно розвиненою, самостійною, самодостатньою особистістю [10].

Удосконалення навчально-виховного процесу вищої школи здійснюється в контексті таких глобальних освітніх тенденцій:

- масовий характер освіти та її неперервність;
- адаптація освітнього процесу до запитів і потреб особистості;
- орієнтація на демократизацію всіх освітянських структур;
- орієнтація освіти на інновації;
- упровадження сучасних технологій навчання.

Структурно інноваційне освітнє середовище складається із трьох взаємопов'язаних компонентів: суб'єктно-ресурсного, матеріально-технічного та технологічного, які взаємопов'язані між собою та визначають педагогічні умови його формування. Виникнення інноваційного середовища як новоутворення педагогічної науки є результатом існуючих протиріч між інноваційною практикою та консервативними формами освіти, які не відповідають вимогам часу. Середовищний підхід до конструювання змісту освіти стає наразі особливо актуальним у зв'язку з розвитком глобальних електронних мереж, освітніх Інтернет-мереж, комп'ютерних технологій тощо.

З точки зору психолого-педагогічної та методичної підготовки майбутніх учителів технологій до інноваційної діяльності доцільним є засвоєння студентами теоретичних основ педагогічної інноватики під час вивчення курсів педагогіки, психології, основ теорії і методики технологічної освіти, методики профільного та професійного навчання; впровадження у навчальний процес курсу «Креативні технології навчання»; створення інноваційного освітнього середовища навчально-пізнавальної та виховної діяльності студентів під час вивчення дисциплін професійно-практичної підготовки; орієнтація педагогічної практики студентів бакалаврату та асистентської і науково-дослідної практики студентів магістратури на інноваційну діяльність у навчальній та виховній роботі.

Використання окремих із окреслених шляхів підтверджує їх ефективність і необхідність наукового обґрунтування та розробки методики підготовки майбутніх учителів технологій до інноваційної педагогічної діяльності.

Висновок. Отже, інноваційна педагогічна діяльність як особливий вид творчої діяльності спрямована на оновлення системи освіти. Вона є результатом активності фахівця не стільки у пристосуванні до зовнішнього середовища, скільки у зміні його відповідно до особистих і суспільних потреб та інтересів. Професіоналізація майбутнього вчителя технологій і входження його в інноваційний режим роботи неможливі без творчого самовизначення, в якому провідну роль відіграє його налаштованість на самовдосконалення, самоосвіту, саморозвиток, без чого неможливе забезпечення нової якості освіти.

Література:

1. Артюшина М. Формування готовності викладача вищої школи до інноваційної діяльності в освіті / М.Артюшина / Вісник Львів. УН-ТУ. — 2009. — Вип. 25. — Ч. 3. — С. 126-135. — (Серія педаг.).
2. Ангеловски К. Учителя и инновации : Кн. для учителя ; пер. с макед. В.П. Диденко. — М. : Просвещение, 1991. — 156 с.
3. Вербицкий А.А. Контекстно-компетентностный подход к модернизации образования / А.А.Вербицкий // Высшее образование в России. — 2010. — №5. — С.32-38.
4. Дичківська І.М. Інноваційні педагогічні технології / І.М.Дичківська. — К. : Академвидав, 2004. — 352 с.
5. Інноваційні педагогічні технології у трудовому навчанні : навч.-метод. посібник ; за заг. ред. О.М.Коберника, Г.В.Терещука. — Умань : СПД Жовтий, 2008. — 212 с.
6. Кларин М.В. Педагогические технологии в учебном процессе. (Анализ зарубежного опыта) / М.В. Кларин. — М. : Знание, 1989. — 80 с.
7. Паламарчук В.Ф. Першооснови педагогічної інноватики / В.Ф.Паламарчук. — К. : Освіта України, 2006. — Т.2. — 504 с.
8. Педагогіка [Текст] : навчальний посібник / Д.С.Мазоха, Н.І.Опанасенко. — К. : Центр навчальної літератури, 2005. — 232 с.
9. Педагогіка вищої школи : навч. посібник / Т.І.Туркот. — К. : Кондор, 2011. — 628 с.
10. Химинець В.В. Інноваційна освітня діяльність. — Ужгород : Інформаційно-видавничий центр ЗІППО, 2007. — 364 с.

У статті розкрито особливості інноваційної діяльності майбутнього вчителя технологій у процесі професійно-практичної підготовки, що позитивно змінює систему освіти і визначає її розвиток.

Ключові слова: педагогічна інноватика, інноваційний процес, інноваційна діяльність, педагогічний досвід, інноваційна політика, інноваційний потенціал, інноваційне середовище.

В статье раскрыты особенности инновационной деятельности будущего учителя технологии в процессе профессионально-практической подготовки, что положительно меняет систему образования и определяет ее развитие.

Ключевые слова: педагогическая инноватика, инновационный процесс, инновационная деятельность, педагогический опыт, инновационная политика, инновационный потенциал, инновационная среда.

The article describes the features of the innovation of the future teacher of technology in vocational and practical training that will positively change the education system and determine its development.

Key words: pedagogical innovation, innovation process, innovation, teaching experience, innovation policy, innovation potential, innovative environment.